

Sasha Wagstaff

Er hangt iets in de lucht...

Proloog

Een mooie begrafenis, dat kon je aan Fransen wel overlaten, dacht Guy Ducasse terwijl hij naar buiten keek, naar het pas gegraven graf. Hij haalde een beverige hand door zijn sluike zilvergrijze haar, waardoor dat in de war kwam te zitten, wat helemaal niets voor hem was. Het was bijna juni en er speelde stralend zonlicht over de nieuwe grafsteen, dat zich er kennelijk niet van bewust was dat bedroefde familieleden de voorkeur gaven aan een wat toepasselijkere sombere grijze lucht.

Guy keek even naar zijn oudste zoon Xavier. Met zijn antracietgrijze pak en discrete zwarte stropdas van Yves St. Laurent zag Xavier er op het oog evenwichtig en zelfs glamoureuus uit. Zijn chocoladebruine ogen waren zoals gewoonlijk ondoordringbaar, maar Guy wist dat Xavier achter dat gladde uiterlijk vurig en koppig was, net als wijlen zijn moeder.

‘Eerst je moeder... en nu Olivier,’ zei Guy hees. ‘Het is te veel, Xav.’

Xavier draaide zich om en keek naar de privétuin annex begraafplaats van La Fleurie, het prachtige landgoed in de Provence van de familie Ducasse. De ommuurde tuin lag er onberispelijk bij, maar was veel bevolkter dan had gemoeten, dacht Xavier somber. Met mos begroeide grafstenen markeerden de laatste rustplaatsen van tante Paulette en oom Henri, van Xaviers eigen moeder, en nu had ook Olivier zich met een passend stijlvolle plaat maagdelijk zwart marmer bij hen gevoegd.

Om het leven gekomen bij het jetskiën, dacht Xavier. Zijn neef Olivier was een ontzettend innemende playboy geweest die tijdens de korte, maar explosieve zesentwintig jaren die hij op deze aardbol had

rondgelopen er op de een of andere manier in was geslaagd om een verbijsterend aantal misstappen op zijn naam te zetten. Xavier mocht dan nog zo dol op zijn neef geweest zijn, hij moest toegeven dat ‘ongezeglijk, verwend en onverantwoordelijk’ misschien een toepasselijker grafschrift was geweest dan het bloemrijke poëtische proza dat Leoni er met alle geweld op had willen zetten. Maar van de doden uiteraard niets dan goeds.

‘Wat moest hij trouwens in vredesnaam in Saint-Tropez?’ vroeg Leoni, die bij Xavier kwam staan.

‘Ik weet het... Plage de Tahiti, godbetert.’ Xavier glimlachte naar Oliviers oudste zus. Het naaktstrand even ten zuiden van Saint-Tropez was in de jaren vijftig van de vorige eeuw beroemd geworden door Brigitte Bardot, maar kon ook nu nog bogen op een flink aantal onverbetterlijke exhibitionisten. Maar goed, Olivier mocht dan nog zo wild en bandeloos geweest zijn, het was voor de begeerlijke jonge vrijgezel niettemin een erg onwaarschijnlijke vakantiebestemming.

Leoni probeerde op haar beurt ook te glimlachen. Ze hield haar handen stevig om een beker hete koffie geslagen. Ze droeg een chic zwart jurkje, op maat gemaakt, waardoor ze er evenwichtig uitzag, maar Xavier zag haar bevende handen en bleke huid en wist dat zijn nichtje aangeslagen was over het verlies van haar broer. Met haar glanzende bruine haar in een scherpe bob tot op haar kin en haar bruine ogen verscholen achter een bril, zag Leoni er op en top uit als een zakenvrouw, zelfs op een dag als vandaag. Ze was heel sterk en onafhankelijk en had als kind al geleerd om haar gevoelens te verbergen, net als iedereen in de familie, maar vanbinnen was ze kwetsbaar en voelde ze zich verschrikkelijk alleen.

Xavier sloeg een arm om Leoni’s rillende lichaam, en ze liet zich tegen hem aan zakken, waarbij haar koffie op de fraaie antieke vloer gutste.

‘Hoe kan hij me dit aandoen, Xav?’ snikte Leoni, en ze stond hem toe voorzichtig de koffiebeker uit haar handen te nemen. ‘Hij was mijn broer... de enige die ik nog had...’

‘Ik weet het,’ zei Xavier troostend, terwijl zijn schouder nat werd van haar tranen. Plotseling draaide ze zich van hem af en liep ze naar een stil hoekje om zich te herpakken.

Xavier voelde een geruststellende hand op zijn schouder. ‘Ashton,’ zei hij, en hij draaide zich om en zag het bekende gezicht. ‘Wat fijn dat je kon komen.’

‘Het spijt me dat ik niet op tijd kon zijn voor de mis,’ zei Ashton in het Engels – zijn pogingen om Frans te spreken waren in het beste geval rampzalig te noemen. Hij wierp even een bezorgde blik op Leoni. ‘Ik ben zo snel ik kon hierheen gekomen... Vreselijke vertraging, uiteraard.’

Xavier schonk hem een hartelijke glimlach. Ashton Lyfield was een vriend van de familie, een penvriend van school, uit Engeland, die tien jaar of langer geleden gedurende een zomer door Olivier onder diens hedonistische vleugels was genomen. Ashton en Olivier waren dikke vrienden geworden – wat eigenlijk nogal verbazingwekkend was als je bedacht dat Olivier altijd flamboyant en innemend onoprecht was geweest, terwijl Ashton met zijn ontzettend blauwe ogen en zandblonde haar juist eerlijk en plezierig in de omgang was. Nog belangrijker was dat Ashton bijna nadrukkelijk Engels was te noemen, hoewel hij voor alles wat Frans was een grote liefde koesterde. Tegenwoordig werkte hij als architect in Parijs, maar bracht hij al zijn vrije tijd door op La Fleurie, samen met de familie Ducasse – een semi-vaste, maar zeer graag geziene gast.

‘God, wat zal ik Olivier missen.’ Ashton grijnsde, maar die grijns was doortrokken van verdriet. ‘Vreemd eigenlijk. Hij was zo’n onvoorspelbare, onbetrouwbare klootzak; hij was nooit waar hij hoorde te zijn en altijd uit op ondeugd. Maar toch was ik stapel op die stomme idioot, begrijp je?’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waar is de tweeling?’

‘Die heb ik na de mis teruggestuurd naar het huis,’ antwoordde Xavier. ‘Seraphina was totaal overstuurd en Max... nou ja, je weet dat er sinds de dood van onze moeder geen land met hem te bezeilen is geweest.’ Hij trok een grimas. ‘Ze hebben vrij gekregen van school, maar ik vind toch dat iemand een oogje op hen zou moeten houden.’

Ashton knikte en keek op. Een lange gesoigneerde vrouw kwam de kamer binnen. Met duidelijk een flard van haar vaste parfum, het klas-sieke Rose-Nymphaea, in haar kielzog, bleef Xaviers grootmoeder Del-

phine zwaar op haar mahoniehouten wandelstok leunend voor de aanwezigen staan. Iedereen sprong overeind, en dat was ook niet zo vreemd: Delphine was iemand om rekening mee te houden – een heuse stalen ruggengraat, vermomd in een Chanel-pakje, gekroond met verraderlijk zacht ogend, sneeuwwit opgestoken haar.

‘Moeder,’ zei Guy eerbiedig, terwijl hij Delphine bij de arm pakte en zij met haar schrandere lichtbruine ogen de familie monsterde.

‘We moeten sterk zijn,’ zei ze, en ze keek fronsend naar Leoni, die zich nog in de hoek stond te vermannen. Zeer ongepast. Ze waren natuurlijk allemaal aangeslagen over de dood van Olivier, maar er moesten allerlei praktische dingen geregeld worden en in een tissue staan snotten, daar schoot niemand iets mee op. ‘Hier is Pascal,’ liet Delphine weten, en een onopvallende man met bril van in de zestig voegde zich bij hen. ‘Ik neem aan dat alles in orde is, Pascal?’

De notaris van de familie liet zich elke keer weer door Delphine intimideren als die hem vanuit haar huis in Toulouse een bezoek bracht, maar niettemin zag hij zich nu toch genoodzaakt om slecht nieuws te brengen. ‘Ik ben bang van niet,’ antwoordde hij plechtig, en hij haalde een enorm pak documenten tevoorschijn, dat met keurige linten bijeengebonden zat. ‘Ik ben iets over Olivier te weten gekomen wat nogal... pijnlijk is.’

‘Wat dan?’ vroeg Leoni zenuwachtig. ‘Gokschulden? We weten allemaal dat Olivier problemen had, maar dat soort dingen kunnen toch wel onder het tapijt geveegd worden?’

‘Er moeten inderdaad bij een aantal casino’s wat schulden vereffend worden,’ zei Pascal, ‘maar dat is het probleem niet. Zijn aandeel in het familiebedrijf is echter wel een probleem.’

Guy fronste zijn voorhoofd. ‘Maar dat wordt toch gewoon opnieuw verdeeld? Elk lid van de familie is aandeelhouder... Zo hebben we het altijd gedaan.’

Pascal zuchtte. ‘Dat weet ik, Guy. Luister, ik vind het heel vervelend om het jullie op dit droevige moment te moeten vertellen, maar het ziet er naar uit dat Olivier niet zomaar in Saint-Tropez met vakantie was.’ Hij zette een bezorgde blik op en beet maar meteen door de zure appel heen. ‘Het ziet er naar uit dat Olivier daar... nou ja, dat hij op huwelijksreis was.’

‘Wát?’ Delphine was met stomheid geslagen. ‘Getrouwd... Olivier? Nee, dat geloof ik niet... dat kan niet waar zijn.’

Xavier wierp snel een blik in de documenten. ‘Het is wel waar,’ bevestigde hij. Jezus christus, echt iets voor Olivier om na zijn verscheiden nog met zo’n verrassing te komen. ‘Als we deze papieren mogen geloven is Olivier drie weken voor het ongeluk in het huwelijk getreden met een Engels meisje, ene Cat Hayes. De sluwe vos. Hij is getrouwd zonder het ons te vertellen en vervolgens een paar weken later gestorven. Hoe groot is die kans?’ Leoni trok wit weg en ging abrupt zitten. Xavier had meteen spijt van zijn oneerbiedige opmerking.

Ashton, die zijn best deed om de conversatie in rad Frans te kunnen volgen, begreep eindelijk wat Xavier had gezegd. Zijn mond viel open. Dit was schandalig, zelfs voor Olivier!

Delphine zag bleek. Een Engels meisje? Ze keek naar Guy en bevestigde met haar blik dat dit niet de eerste keer was dat er een Engels meisje in de familie Ducasse was ingetrouwd. Maar Elizabeth, de overleden en zeer geliefde vrouw van Guy, was een volkomen ander geval geweest. Dit meisje was een onbekende... een indringer.

‘Wat is het voor iemand?’ vroeg Leoni met schrille stem. ‘Vast een of andere golddigger!’

Delphine beaamde het met een strak mondje. ‘Daar moeten we korte metten mee maken... en wel meteen. Guy, tot dit allemaal uitgezocht is, kom ik hier weer wonen.’

Leoni zette grote ogen op van schrik.

Delphine sloeg geen acht op haar, maar richtte zich tot Guy. ‘Er staat vreselijk veel op het spel, Guy. Het bedrijf... Oliviers aandeel is... is van onschatbare waarde.’

Guy kreunde inwendig bij de gedachte aan zo’n enorme te ontklitten warboel en pakte het trouwboekje van Xavier aan. Hoe kon Olivier zo stom geweest zijn? Dat hij met een vrouw was getrouwd die hij amper kende... Het was onbezonnen, zelfs voor zijn neef! Hij draaide zich om naar Pascal. ‘Waar is die Cat Hayes nu? Weer in Engeland, neem ik aan?’

Pascal keek in zijn aantekeningen. ‘Daar ziet het wel naar uit.’

Ashton zag dat Leoni stond te trillen op haar benen en legde een

hand op haar schouder. ‘Misschien wist die vrouw... die Cat... niet wie Olivier was?’ opperde hij. ‘Zou het niet kunnen dat ze hem gewoon te goeder trouw heeft leren kennen en dat ze verliefd op hem is geworden?’

Leoni schokschouderde, waardoor zijn hand van haar af gleed. ‘Dat zeg je alleen maar omdat ze Engels is!’ beet ze hem toe, en ze had er ogenblikkelijk spijt van. ‘Sorry, Ashton. Je vergeet dat niet iedereen zo “netjes” is als jij.’

Xavier wierp Ashton een waarschuwend blik toe; zoals Leoni er nu aan toe was, viel er voor niemand een land met haar te bezeilen. Ashton trok zich diplomatiek terug; hij wilde haar absoluut niet nog verder overstuur maken.

‘Luister, we weten niet wie de vrouw van Olivier is en ook niet wat ze weet,’ deed Guy verstandig een duit in het zakje. ‘Ik vind dat we haar op La Fleurie moeten uitnodigen en dat we erachter moeten proberen te komen waar ze op uit is.’

‘Haar met open armen ontvangen, bedoel je?’ barstte Leoni uit. ‘Over mijn lijk.’ Ze werd meteen rood en sloeg haar ogen neer. ‘Sorry, dat had ik niet moeten zeggen.’

‘We moeten haar een kans geven,’ zei Guy vermanend. ‘Dat vind ik echt. Pascal, wil jij alsjeblieft een brief schrijven waarin je dat meisje... die vrouw... vraagt om naar ons toe te komen, hier in de Provence?’ Hij wreef bedenkelijk over zijn kin. ‘Jezus, we weten niet eens hoe oud ze is!’

‘Ik zal ook een juridisch document voorbereiden,’ zei Pascal, en hij liet ter goedkeuring zijn blik naar Delphine glijden. ‘Iets officieels, waarin de gevoelens van de familie glashelder naar voren komen.’

Delphine knikte. ‘Uitstekend, Pascal. Het bedrijf gaat boven alles. En de familie natuurlijk ook.’

Leoni nam haar grootmoeder eens op. ‘Ach ja, het bedrijf en de familie,’ zei ze haar met meer dan een vleugje sarcasme na. ‘Wat zou er in vredesnaam belangrijker kunnen zijn, hè oma?’

Delphine verliet met manke tred de kamer, haar rug recht, haar schouders laag, terwijl ze vinnig met haar stok op de vloer tikte.

Xavier nam het effect van Oliviers donderslag eens in ogenschouw.

Zijn neef zou zich schaterlachend in zijn graf omdraaien als hij wist wat voor commotie hij had veroorzaakt. Maar voor de achterblijvers vormde het wel een heel reëel en heel ingewikkeld dilemma. Was de vrouw van Olivier – of zijn weduwe eigenlijk, want dat was ze nu – oprecht? Had ze toen ze met Olivier trouwde, geweten wie hij was en hoe rijk hij was?

Xavier zette de gedachte van zich af. Hoe de waarheid ook mocht luiden, deze Cat Hayes kon haar borst wel nat maken. Tenzij ze haar huiswerk heel grondig had gedaan, zou ze geen flauw idee hebben hoe hecht en loyaal de familie Ducasse was. En als zijn grootmoeder er ook maar iets mee te maken zou krijgen, zou de weduwe van Olivier binnen het tijdsbestek van een paar dagen zonder enig ceremonieel van het landgoed La Fleurie gezet worden, zelfs als ze haar wel zouden moeten uitkopen.

Maar ja, dacht Xavier filosofisch, terwijl hij zag hoe zijn slecht functionerende familieleden bij het vooruitzicht van een veldslag hun haren alvast overeind zetten, welke familie wilde een parfumimperium ter waarde van vele miljoenen nou niet beschermen? Xavier griste schouderophalend zijn sigaretten mee en liet ze voor wat ze waren.

I

Zeven maanden later

Cat keek naar buiten en schonk zichzelf een glas witte wijn in. Ze keek naar de doos die op tafel stond. Daarin zaten een keurig stapeltje ingelijste familiefoto's en een paar prijzen die ze voor haar werk gekregen had. De aanblik bezorgde haar ter plekke een slecht humeur. Alsof het allemaal niet al erg genoeg was...

De afgelopen zeven maanden waren de zwaarste van haar hele leven geweest. Zelfs kersttijd was in een troosteloos, onbewogen waas aan haar voorbijgegaan; haar humeur was er niet door opgemonterd en ze was zich alleen maar nog bewuster geworden van haar status van alleenstaande. Het enige waar Cat altijd van op aan had gekund – datgene wat haar op de been had gehouden – was haar baan bij een van de meest vooraanstaande reclamebureaus van Londen geweest. Daar had ze dag in dag uit haar enthousiasme aan weten te ontleen. Tot nu toe, welteverstaan.

Cat streek haar donkerblonde haar uit haar ogen en kreunde. Zes, zeven maanden geleden was ze een opgewekte, zorgeloze jonge vrouw met een goede baan geweest, met een eigen flat en niets meer aan haar hoofd dan de vraag wat voor iets leuks ze op vrijdagavond met haar vrienden zou gaan doen. Wat kon er in een paar maanden tijd toch veel veranderen, dacht ze, en ze beet op haar lip. In het beste geval was ze een roekeloze romanticus, maar dit keer had ze alle behoedzaamheid echt definitief overboord gezet. Op vakantie met haar beste vriendin Bella en nog een paar andere meiden in het blitse Saint-Tropez was Cat hoteldebotel verliefd geworden. Een onstuimig afspraakje met een

beeldschone Fransman was onverwacht uitgemond in een eenvoudige doch romantische huwelijksvoltrekking op een strand met op de achtergrond een fonkelende Provençaalse zonsondergang.

‘Hèhè, daar ben je!’ zei Bella, die met een brief in haar hand het huis binnenstormde. ‘Wat doe jij hier? Waarom ben je niet in je eigen huis? Ik sta al een eeuwigheid bij je op de deur te bonken.’

Cat keek vaag naar haar op. ‘Sorry... Ik heb me met jouw reserve-sleutel binnengelaten omdat ik wist dat je vandaag vroeg thuis zou zijn.’ Ze glimlachte waterig naar haar beste vriendin. ‘Ik weet namelijk niet hoe lang ik nog in mijn flat zal wonen. En... ik wilde niet alleen zijn.’

‘Waarom ben je niet op je werk?’

‘O, mijn werk,’ zei Cat vlak. Ze bracht haar wijnglas zogenaamd om te proosten omhoog en realiseerde zich toen dat het leeg was. ‘Ik vrees dat ik me net bij het werklozenleger heb aangesloten. Brian heeft me vanmiddag ontslagen.’

‘Dat meen je niet!’ Bella stopte de brief in haar zak en liet zich naast Cat neervallen. ‘Hoe kan dat? Je bent de beste in het vak. En dat na alles wat jij hebt meegemaakt.’

‘Dat interesseert Brian niks,’ liet Cat haar weten. ‘Hij was woedend op me omdat ik met vakantie ben gegaan, en al helemaal omdat ik langer ben weggebleven voor mijn huwelijksreis.’ Bij het woord ‘huwelijksreis’ kreunde ze. Ze voelde zich emotioneel te leeg om te gaan huilen, dus onderdrukte ze de opkomende tranen en ging ze verder. ‘Brian heeft me aangehouden om de campagne voor Neon Flash af te maken en vanmiddag heeft hij me, meteen nadat de uitzinnig blije klant vertrokken was, ontslagen, met de mededeling dat ik hem in de steek had gelaten door een maand vrij te nemen. Maar Bel, echt, het was voor het eerst in drie jaar dat ik vakantie had genomen!’

‘De hufter,’ fluisterde Bella.

Neon Flash, een make-uplijn die ontwikkeld was door een graatmakere popster die helemaal in de ban was van het neon van de jaren tachtig, was een regelrechte nachtmerrie geweest, en de moeilijkste opdracht uit Cats hele carrière. Ze had dagen van twintig uur gemaakt en Cat had zich er zonder dat er ook maar een klacht over haar lippen was